

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M. M., nar. ..., S. 984/18, K. V., zastoupeného JUDr. Alexandrem Kociánem, advokátem, Karlovy Vary, Závodní 391/96C ,**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje, Závodní 353/88, Karlovy Vary,**

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1047/DS/17-3,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1047/DS/17-3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Alexandra Kociána.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) zamítnuto a současně bylo potvrzeno

rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 22. 3. 2017 č. j. 3911/OD-P/17, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 30. 9. 2016, v 09:10 hodin, v obci Karlovy Vary, na ulici Na Vyhlídce, ve směru jízdy od centra, řídil osobní vozidlo zn. Mercedes-Benz Vito, spz x kdy se nechoval tak, aby svým jednáním neohrožoval majetek jiných osob, své chování nepřizpůsobil situaci v provozu na pozemních komunikacích a svým schopnostem a při jízdě za jiným vozidlem se již nestačil vyhnout překážce na silnici, kterou vytvořil kontejner na odpad, umístěný na vozovce, v jízdním pruhu, do kterého narazil pravou přední částí jím řízeného vozidla. Žalovaný též potvrdil prvoinstanční rozhodnutí v části určující výši uložené pokuty 1.600,-Kč a ohledně povinnosti nahradit náklady řízení 1.000,-Kč. Výrokem B) prvoinstančního rozhodnutí byl shledán vinným pan J. R. ze spáchání přestupku dle § 45 odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu, když jako řidič nákladního vozidla složil kovový kontejner na pozemní komunikaci a tuto vzniklou překážku v provozu řádně neoznačil.

2. Žalobce v žalobě předně namítal, že v napadeném rozhodnutí nebyla řádně vypořádána námitka o nenaplnění subjektivní stránky přestupku, tedy zavinění, neboť byl přesvědčen, že dopravní situace těsně před nehodou svou povahou vylučovala, aby žalobce na takto vzniklou dopravní situaci řádně reagoval, neboť kontejner nebyl řádně označen a zavinění nelze dovozovat pouze z toho, že byla naplněna objektivní stránka přestupku, tedy kolize s odstaveným kontejnerem. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 1 As 86/2008-63. Pokud v odvolání žalobce poukázal na princip omezené důvěry, dle kterého lze předpokládat, že všichni účastníci silničního provozu se řídí právními předpisy, pak žalovaný tuto námitku neshledal důvodnou, neboť dle tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí popsal zásady bezpečné jízdy, kterými se žalobce údajně neměl řídit. I když v napadeném rozhodnutí nic takového popsáno není a uvádí, že žalobce nepodal žádnou hmatatelnou skutkovou verzi pro své tvrzení. Otázku zavinění pak žalovaný přešel konstatováním, že v daném případě jde o nedbalost, a to pravděpodobně o nevědomou nedbalost, i když se otázkou subjektivní stránky, zejména otázkou, zda byly naplněny předpoklady nevědomé nedbalosti, podrobněji nezabýval. Žalobce se domnívá, že v daném případě není dána subjektivní stránka přestupku, neboť skutkový děj nenaplní všechny znaky nevědomé nedbalosti, jak o tom hovoří shora citovaný rozsudek NSS. V tomto rozhodnutí je konstatováno, že *„zavinění je závěrem právním a takový závěr se musí zakládat na dostatečných skutkových zjištěních. Při vytváření právních závěrů je nutné vzít v úvahu tzv. princip omezené důvěry, podle nějž se řidič v silničním provozu může spoléhat na to, že ostatní účastníci silničního provozu budou dodržovat pravidla provozu na pozemních komunikacích.* Ve správním řízení (a to se stalo i v projednávané věci) bylo spolehlivě zjištěno, že druhý účastník nehody (tedy ten, kdo odstavil kontejner) nesplnil svou povinnost označit odstavené vozidlo (v projednávaném případě odstavený kontejner) podle § 47 odst. 3 zákona o silničním provozu. Není věcí soudu se zabývat, zda i druhý účastník nehody nenese svůj díl odpovědnosti za přestupek, závažější však je, že pokud správní orgány ve své argumentaci odmítly uvažovat o odpovědnosti druhého účastníka nehody, nepřihlížely k této skutečnosti i při hodnocení žalobcova jednání. S námitkou, podle níž by k nehodě nedošlo, pokud by odstavené vozidlo bylo řádně označeno, se důkladně nevypořádaly. Nelze přitom popřít, že žalobce nebyl v dané situaci povinen předvídat porušení zákona ze strany

jiného účastníka silničního provozu. Správní orgány se proto budou muset po řádném zjištění skutkového stavu zabývat tím, zda vůbec žalobce může být činěn odpovědným za zavinění. Protiprávnost nelze vyvozovat ex post z toho, že vznikla škoda. To, že někdo svým jednáním vyvolá škodní následek, totiž ještě bez dalšího neznamená, že takový následek zavinil.“ Citované rozhodnutí v plném rozsahu dopadá na skutkovou situaci, při které byl žalobce uznán vinným za přestupek. Navíc pak správní orgány zcela jednoznačně dospěly k závěru, že obviněný J. R. porušil § 45 odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu a spáchal tak přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona a byla mu za to uložena i sankce. Je tedy nepochybné, že se žalobce v daném případě mohl odvolat na princip omezené důvěry, že ostatní účastníci silničního provozu budou postupovat v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu, že se tak nestalo, nelze dovodit zavinění, byť formou nevědomé nedbalosti a rozhodnutí obou správních orgánů je z těchto důvodů vadné. Dále žalobce namítal, že žalovaný při svém rozhodování přihlížel ke skutečnostem, které dostatečně neověřil, pouze konstatoval, že neověřil tvrzení žalobce, že se po komunikaci pohyboval rychlostí 40 km v hodině, a to s ohledem na rozsah škody, nicméně nehodlal rychlost vozidla žalobce dále zjišťovat, neboť pro jeho rozhodnutí nemá význam. Poslední žalobní námitka žalobce se týkala tvrzení žalovaného, že se žalobce nechoval při nehodě ohleduplně a ukázněně, neuvedl však žádné další pochybení, které žalobci kladl za vinu, konstatoval, že celá řada drobných pochybení žalobce vyústila ve střet s pevnou překážkou, ačkoliv žádná další údajně drobná pochybení odvolací orgán nenalézá.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že se s obhajobou žalobce neztotožnil. Žalobce byl shledán vinným z porušení zásad bezpečné jízdy, které jsou zakotvené v ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy že se nechoval tak, aby svým jednáním neohrožoval majetek jiných osob, své chování nepřizpůsobil situaci v provozu na pozemních komunikacích a svým schopnostem a při jízdě za jiným vozidlem se již nestačil vyhnout překážce na silnici. Pro společnost je bezpečný provoz na pozemních komunikacích pro všechny účastníky silničního provozu důležitý. Porušením zásady chovat se ohleduplně, ukázněně a předvídavě žalobce subjektivní stránku přestupku naplnil. Žalovaný se rovněž neztotožnil s odkazem k rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 86/2008-63 ze dne 23. 10. 2008, když odkazovaný rozsudek projednával přestupek ve spojení s § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, tedy ustanovením, které upravuje rychlost jízdy na pozemních komunikacích. Správní orgán prvního stupně jednání žalobce označil jako nedbalostní a žalovaný se k tomuto názoru přiklonil, když se přidržel názoru NSS judikovaného v rozsudku č. j. 6 As 303/2016-37. K námitce zavinění žalovaný dále uvedl, že z obsahu spisové dokumentace je zřejmé, že žalobce jel za jiným vozidlem, jehož řidič dokázal na překážku v provozu včas reagovat. Žalovaný je toho názoru, že pokud by se žalobce řídil zásadami bezpečné jízdy, byl by i on správně vyhodnotil situaci v provozu na pozemní komunikaci, včas mohl zareagovat a střetu zabránit. Dle názoru žalovaného nebyla primární příčinou dopravní nehody absence označení překážky v provozu na pozemní komunikaci, ale žalobcem porušené zásady bezpečné jízdy, tedy to že se nechoval tak, aby svým jednáním neohrožoval majetek jiných osob, své chování nepřizpůsobil situaci v provozu na pozemních komunikacích a svým schopnostem, jež jsou uvedené v ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. K odvolání žalobce na princip omezené důvěry žalovaný konstatoval, že obviněný J. R. byl shledán vinným z porušení ustanovení § 45 odst. 2 a odst. 3 zákona o silničním provozu, toto protiprávní jednání bylo panu R. prokázáno a byla mu za to uložena sankce. Po zhodnocení všech podkladů pro vydání rozhodnutí pak žalovaný shodně se správním orgánem prvního

stupně dospěl k závěru, že ačkoliv porušením právní povinnosti měl pan R. spoluúčast na předmětné malé dopravní nehodě, jím porušená právní povinnost nebyla primární příčinnou vzniku kolizní situace. Žalovaný trval na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky žalobce považuje žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné.

4. V replice žalobce setrval na svých stanoviscích uvedených v žalobě, dál popíral zavinění na předmětné nehodě a se závěry žalovaného se neztotožnil.
5. Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 18. 11. 2016, podle něhož žalobce dne 30. 9. 2016 v 9:10 hod. řídil osobní motorové vozidlo Mercedes Benz Vito RZ: x po ulici Na Vyhlídce v K. Varech, ve směru od ul. Bezručova směrem k Imperiálu, kdy u domu č. p. 988/18 se plně nevěnoval řízení vozidla a jel za vozidlem, toto vozidlo náhle odbočilo vlevo a objíždělo neoznačený kontejner při pravém okraji komunikace. Řidič M. si kontejneru všiml na poslední chvíli a snažil se mu vyhnout vlevo, což nestihl a došlo k nárazu. Do úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 23. 10. 2016 žalobce uvedl, že před střetem s kontejnerem jel za dodávkou rychlostí asi 35-40 km/h, ve vzdálenosti od ní asi 10 metrů. Dodávka před ním bez blinkru náhle vybočila vlevo. Když vybočila, všiml si kontejneru, který stál v jeho jízdním pruhu u pravého okraje komunikace. Přes dodávku nebyl vůbec vidět. Druhý obviněný pan R. dne 2. 11. 2016 do úředního záznamu o podání vysvětlení uvedl, že za nehodu může řidič vozidla, jelikož se zřejmě nevěnoval řízení a musel jet dost rychle, jelikož kontejner byl do půlky naložený hlínou a listím a byl dost těžký.
6. Součástí správního spisu je i plánek dopravní nehody a fotodokumentace přiložená na CD nosiči, ze které je patrné, že z půli naložený kontejner byl při střetu s vozidlem odtlačen z místa, kde původně stál. Dále je ve spisu založen protokol o ústním jednání konaném dne 4. 1. 2017, při kterém byl žalobce i druhý obviněný přítomen, a oba odkázali na svou výpověď podanou orgánům PČR do úředních záznamů o podání vysvětlení. Nadto žalobce při výpovědi při ústním jednání dodal, že si udržoval takovou vzdálenost, aby stačil zabrzdit, kdyby vozidlo před ním zastavilo.
7. Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a to pro porušení § 4 písm. a) téhož zákona, kterého se dopustil nevědomou nedbalostí tím, že spoluzpůsobil dopravní nehodu malého rozsahu, když se při řízení osobního vozidla nechoval tak, aby svým jednáním neohrožoval majetek jiných osob, své chování nepřizpůsobil zejména situaci v provozu na pozemních komunikacích a svým schopnostem.
8. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že při rozhodování o vině vycházel z podkladů, které jsou obsaženy ve spisovém materiálu. Provedené dokazování považoval správní orgán za ucelené, a protiprávní jednání žalobce měl za prokázané skutečnostmi uvedenými v protokolu o nehodě v silničním provozu, plánu, fotodokumentaci. Z výpovědi žalobce vyplývá, že před nárazem s vozidlem do kontejneru jel za dodávkovým vozidlem, jehož řidič bezprostředně před kontejnerem, který tvořil překážku v silničním provozu, bez ukazatele směru jízdy a bez zpomalení vybočil vlevo, do protisměrného jízdního pruhu, žalobce již na změnu situace před vozidlem nestačil reagovat a s vozidlem do kontejneru narazil. Správní orgán dal žalobci částečně za pravdu, když uznal, že kontejner nebyl, jako překážka, řádně označen, což zřejmě mělo vliv na vznik a průběh

nehodového děje, proto také vedl řízení o přestupku proti druhému obviněnému a v jednání obou obviněných spatřoval spoluzavinění předmětné dopravní nehody. Vzhledem ke skutečnosti, že řidič vozidla jedoucího před vozidlem řízeným žalobcem nezastavil, nebo náhle nesnížil rychlost jízdy, nespatořoval správní orgán v jednání, kterého se dopustil žalobce, nedodržení bezpečné vzdálenosti za před ním jedoucím vozidlem.

9. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce uvedl, že vinu na dopravní nehodě nenese, a že je přesvědčen, že dopravní situace svou povahou vylučovala, aby na ni adekvátně reagoval a nehodě předešel. Dále žalobce tvrdil, že rozhodnutí o přestupku je třeba zkoumat z hlediska zavinění, především proto, že zavinění je otázkou právní a takový závěr se musí zakládat na dostatečných skutkových zjištěních.
10. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný zkonstatoval, že po prostudování spisového materiálu je toho názoru, že daná záležitost byla správním orgánem prvního stupně správně zjištěna a posouzena a napadené rozhodnutí tedy vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dále měl žalovaný za prokázané, že ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce nerespektoval právní povinnost danou v ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, a že porušení uvedených povinností bylo plně a spolehlivě prokázané zejména protokolem o události v silničním provozu a související fotodokumentací. Žalovaný dále uvedl, že neuvěřil žalobcem předložené skutkové verzi o rychlosti jízdy maximálně na hranici 40 km/hod., a to s ohledem k rozsahu škody, avšak současně uvedl, že správní orgán prvního stupně nehodnotil rychlost jízdy a žalovaný se jí tak blíže nezabýval, k uvedeným poznatkům ale přihlédl při hodnocení porušení právní povinnosti dané § 4 zákona o silničním provozu. Dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání, kdy dospěl k závěru, že základní zásadu bezpečné jízdy žalobce porušil, jelikož přecenil své schopnosti a celý soubor relativně drobných pochybení vyústil ve střet s pevnou překážkou. K otázce zavinění žalovaný uvedl, že žalobci nepřisvědčil, když dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích k zavinění přestupku postačí nedbalost, pokud zákon výslovně nestanoví, že je třeba úmyslného zavinění, toto žalovaný opíral o rozsudek NSS 6 As 303/2016-37.
11. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný i žalobce souhlasil.
12. Žalobu soud shledal **důvodnou**.
13. Soud přezkoumal obě správní rozhodnutí a uvádí následující. Správní orgány obou stupňů při svém rozhodování vycházely z podkladů ze správního spisu, přičemž hlavně žalovaný zaujal zcela konkrétní názor o rychlosti žalobce před střetem s kontejnerem, když uvěřil názoru druhého obviněného, že žalobce jistě musel jet rychleji, než uvedl při výpovědi, vzhledem k následkům nehody. O faktické rychlosti žalobce během řízení vznikly určité pochybnosti, když žalobce do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že jel rychlostí 35-40 km/h přibližně 10 m za vozidlem, které jelo před ním, ale druhý obviněný uvedl, že vozidlo jedoucí rychlostí okolo 30 km/h by z poloviny naplněný kontejner jistě neotočilo. Žalovaný nikterak tuto skutečnost neobjasnil, ačkoliv následně měla tato skutečnost vliv na jeho rozhodnutí, když sám v napadeném rozhodnutí uvedl, že neuvěřil žalobcem předložené skutkové verzi o rychlosti jízdy maximálně na hranici 40 km/h, a to s ohledem k rozsahu škody. Soud konstatuje, že žalovaný i správní orgán 1. stupně pochybili, když nedostatečně zjistili skutkový stav tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti, jelikož poté, co vznikl rozkol v tvrzení o rychlosti žalobce před nehodou, tuto skutečnost dostatečně

neobjasnili. Soud dále uvádí, že následkem nesprávně zjištěného skutkového stavu může být i špatná právní kvalifikace přestupkového jednání. Je důležité, aby správní orgány dostatečně jasně a konkrétně vymezily, v čem spatřují protiprávní jednání obviněného, přičemž následně musí správně určit, jaké konkrétní ustanovení zákona bylo takovým jednáním porušeno a jaký zákonem chráněný zájem byl ohrožen či porušen. Postup, jenž není v souladu s výše uvedeným, má zpravidla za následek nezákonnost takového rozhodnutí.

14. K námitce žalobce, že žalovaný vycházel při svém rozhodování z nedostatečně ověřené informace o rychlosti žalobce, soud uvádí, že vzhledem k výše uvedenému shledal tuto námitku důvodnou. Žalovaný měl za dané situace nechat zpracovat znalecký posudek, jenž by objasnil, jakou rychlostí se žalobce po dopravní komunikaci pohyboval, jakou vzdálenost udržoval mezi svým a před ním jedoucím vozidlem a další skutečnosti, které by vyjevily skutečný nehodový děj.
15. Z rozsudku NSS ze dne 23. 10. 2008 č. j. 1 As 86/2008-63 soud uvádí: „*Jinou věcí je však subjektivní stránka přestupku, tedy zavinění. Správní orgány se v této věci výslovně nezabývaly formou zavinění, jakou u žalobce spatřovaly; z povahy věci je tu však úmysl vyloučen. Z žalobcova popisu přestupku, jemuž správní orgány uvěřily a z něž vycházely, je patrné, že tu nemůže jít ani o nedbalost vědomou: na daném úseku silnice totiž nebylo z dostatečné vzdálenosti patrné, že tu stojí překážka (vozidlo Škoda Octavia bylo tmavé barvy, neosvětlené a neoznačené výstražným trojúhelníkem), a žalobce tak nevěděl, že svým jednáním - tedy jízdou v povolené rychlosti - může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. V úvahu tak přichází pouze nedbalost nevědomá [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích]. Správní orgány ohledně žalobce připouštějí, že nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem; jelikož mu však nehodu kladou za vinu, nutně (ač mlčky) vycházejí z toho, že to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*
16. Závěr o tom, zda je tu zavinění, je závěrem právním; takový závěr se však musí zakládat na dostatečných skutkových zjištěních, a ta v projednávané věci chybějí. Žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žádal, aby žalovaný opatřil znalecký posudek, který by se vyjádřil k příčině střetu, eventuálně k tomu, zda měl žalobce vůbec možnost zastavit vozidlo včas. Žalovaný tomuto návrhu nevyhověl; poukázal na tvrzení samotného žalobce (rychlost jeho vozidla před srážkou byla asi 70 km/h; odstavené vozidlo Škoda Octavia uviděl na deset metrů) a vypočetl, že při rychlosti uváděné žalobcem ujede vozidlo za jednu vteřinu téměř dvacet metrů, což vylučovalo možnost vyhnout se srážce. Žalovaný si byl vědom toho, že odstavené vozidlo nebylo nijak označeno; zdůraznil však, že „v souvislosti brzdné dráhy a rozhledových podmínkách“ nemohl tento fakt žalobci nijak přitížit, protože odstavené vozidlo bylo v době nehody v klidovém stavu.“ (pozn. podtržené části označil Krajský soud v Plzni)
17. Soud při svém rozhodování aplikoval závěry výše uvedeného rozhodnutí NSS a k námitce týkající se zavinění žalobce konstatuje, že nelze jednoznačně přezkoumávat zavinění žalobce, neboť dle výše uvedeného je toto úzce navázáno na dostatečně zjištěný skutkový stav, který v tomto případě chybí. Bude povinností žalovaného po doplnění dokazování znovu se podrobně zabývat zaviněním žalobce. V napadeném rozhodnutí nicméně žalovaný správně uvedl, že dle § 15 odst. 1 zákona č. 350/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, k zavinění přestupku postačuje nedbalostní jednání, pokud zákon výslovně nestanoví, že je třeba úmyslného zavinění. Pokud je prokázána nedbalost, není již dále potřeba ve výroku rozhodnutí podrobně rozvíjet úvahy o tom, zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou (viz výše uvedený rozsudek NSS).

18. Poslední žalobní námitku soud též shledal důvodnou. Žalobce namítal, že žalovaný kromě tvrzení, že se žalobce nechoval při nehodě ohleduplně a ukázněně, také konstatoval, že celá řada drobných pochybení žalobce vyústila ve střet s pevnou překážkou, ačkoliv žádná další údajně drobná pochybení žalovaný nerozvedl. Jak již soud uvedl výše, správní orgán je vždy povinen konkretizovat protiprávní jednání obviněného, určit jaké konkrétní ustanovení zákona bylo takovým jednáním porušeno a jaký zákonem chráněný zájem byl ohrožen.
19. Na základě výše uvedeného soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně zavázal žalovaného výše uvedeným právním názorem.
20. Dále soud upozorňuje žalovaného na rozhodnutí NSS ze dne 12. 7. 2018 č. j. 6 As 286/2018-34, podle kterého je odvolací orgán v zájmu ekonomie řízení *oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.*
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek a dále za náklady právního zastoupení sestávající z odměny za 3 úkony právní služby á 3.100,-Kč a 3 režijní paušály á 300,-Kč navýšené o 21% DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. února 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně